

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o medzičasom plnoleté deti: **M. M.**, nar. X., bývajúcu u matky a **A. M.**, nar. X. bývajúcu u matky, rodičov – matka: A. M., trvale bytom N., t. č. E. a otec: S. M., trvale bytom P., zastúpený advokátkou JUDr. Z. B., A., **o zvýšenie výživného**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 17 P 97/2011, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. júna 2013 sp. zn. 11 CoP 548/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a** .

Navrhovateľkám nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozhodol rozsudkom z 25. apríla 2012 č. k. 17 P 97/2011-142 na základe návrhu matky A. M. podaného dňa 3. januára 2011 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k plnoletej M. M., nar. X., od 1.1.2011 z doterajšej sumy 1 500 Sk mesačne na sumu 200 € mesačne, ktorú je povinný platiť jej vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred. Zročné výživné od 1.1.2011 do 30.4.2012 v celkovej sume 2 403,36 € súd povolil otcovi splácať po 100 € mesačne spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok od mája 2012. Súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej A. M., nar. X., z doterajšej sumy 1 500 Sk mesačne na sumu 200 € mesačne od 1.1.2011, ktorú je povinný platiť jej matke vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred. Zročné výživné od 1.1.2011 do 30.4.2012 v celkovej sume 2 403,36 € súd povolil otcovi splácať po 100 € mesačne spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok od mája 2012. Týmto rozsudkom bol zmenený rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 6.4.2000, č.k. 6 C 355/99, v časti o výživnom. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Následne okresný súd po neúspešnom pokuse o doručenie rozsudku pôvodnému advokátovi otca detí, ako aj následného neúspešného pokusu o doručenie výzvy pôvodnému advokátovi otca detí vyznačil právoplatnosť rozsudku na deň 28. júna 2012.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 17. júna 2013 sp. zn. 11 CoP 548/2012 odmietol odvolanie otca detí proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V (ďalej aj ako „súd prvého stupňa“) z 25. apríla 2012 č. k. 17 P 97/2011-142 a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) majúc za to, že otec detí podal odvolanie oneskorene. Vychádzal z toho, že súd prvého stupňa postupoval náležite a v zmysle zákona, keď rozhodnutie doručoval iba vtedajšiemu právnomu zástupcovi otca detí Mgr. M. M., a nie aj samotnému otcovi detí, a to s poukazom na § 49 ods. 1 prvá veta O.s.p. podľa ktorého, ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Otec v tej dobe plnoletej M. M. a maloletej A. M. mal v osobe pôvodného advokáta Mgr. M. M. zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, o čom svedčí doklad na č. l. 110 spisového materiálu. V takomto prípade bol súd povinný doručovať iba tomuto zástupcovi.

Vo svojom rozhodnutí krajský súd podrobne opísal priebeh a spôsob doručovania rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 17 P 97/2011-142 a uviedol, že boli splnené všetky podmienky vyžadované ust. § 47 ods. 2 O.s.p. pre postup vedúci k fikcii doručenia v zmysle tretej vety uvedeného zákonného ustanovenia.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal odporca dovolanie. Dovolanie bolo podané novou advokátkou odporcu 8. augusta 2013, teda v čase plnoletosti oboch detí. Na základe uvedeného dovolací súd označuje vo svojom rozhodnutí M. M. narodenú X., ktorá nadobudla plnoletosť X. a A. M., narodenú X., ktorá nadobudla plnoletosť X. ako navrhovateľky a ich otca ako odporcu. Odporca navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie dôvodiac, že postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. V dovolaní uviedol, že súd prvého stupňa pri vyznačovaní doložky právoplatnosti a vykonateľnosti aplikoval ustanovenie § 47 ods. 2 O.s.p. spôsobom nesúladným so zákonom, lebo pokiaľ nie je splnená čo i len

jedna v § 47 ods. 2 O.s.p. určená podmienka neuplatní sa fikcia doručenia. Poukázal pritom na dôvody uvedené v podanom odvolaní, a teda najmä na skutočnosť, že sa pôvodný advokát odporcu Mgr. M. M..., v čase keď mu bol rozsudok súdu prvého stupňa doručovaný v mieste doručenia nezdržiaval. Namietal aj skutočnosť, že sa odporca dlhodobo zdržiaval v zahraničí a napriek tomu, že konajúci súd o tejto skutočnosti vedel, nedoručil rozsudok priamo jemu ale uspokojil sa iba s neúspešným doručovaním jeho právneho zástupcovi. V podanom dovolaní ďalej poukázal na skutočnosť, že sa odvolací súd nezaoberal dôvodmi uvedenými v odvolaní a účastník konania nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Navrhovateľky zhodne uviedli, že trvajú na právoplatnom rozhodnutí súdu zo dňa 25. apríla 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené, je dovolanie prípustné vtedy, ak v ňom odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie súdu prvého stupňa o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odporcom je v danom prípade napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, teda rozhodnutie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Jeho dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na námietku dovolateľa, ako aj s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta lebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., či len na skúmanie existencie vady dovolateľom priamo namietanej (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným).

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania bolo v dovolacom konaní osobitne skúmané, či postupom súdov nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V prejednávanej veci odporca odôvodnil prípustnosť dovolania vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd odmietol jeho odvolanie bez toho, aby zistil, či pri náhradnom doručení zásielky určenej do vlastných rúk sa adresát zásielky v čase doručovania zdržoval v mieste doručenia, napriek tomu, že v podanom odvolaní oznámil, že v čase doručenia zásielky sa pôvodný advokát odporcu Mgr. M. M. v mieste doručovania nezdržiaval.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia, treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, nakoľko odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 45 stanovuje, že súd môže písomnosť doručovať priamo, a to sám odovzdaním adresátovi pri konaní alebo doručovateľom súdu a poštou, alebo môže doručovať nepriamo, prostredníctvom súdneho exekútora, orgánu obce, prostredníctvom príslušného útvaru Policajného zboru alebo prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Ak sa doručuje osobe fyzickej, bude miestom doručenia predovšetkým jej byt alebo pracovisko. Vzhľadom na hospodárnosť konania možno jej však doručiť aj na iných miestach; všade tam, kde bude doručovateľom zastihnutá (§ 46 ods. 1 O.s.p.).

Podľa charakteru písomnosti sa doručenie môže uskutočniť dvoma spôsobmi, a to obyčajným doručením (§ 46) a doručením do vlastných rúk (§ 47). Postup pri doručovaní písomností určených do vlastných rúk adresáta, ktorý nebol zastihnutý, je upravený v ustanovení § 47 ods. 2 O.s.p. Podľa neho, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, keď bola zásielka vrátená súdu, za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

Citované ustanovenie pre prípad náhradného spôsobu doručenia písomnosti, ktorú treba doručiť do vlastných rúk adresáta, ustanovuje postup, ktorý by mal adresátovi zaručiť, aby sa mohol o doručovanej zásielke a jej uložení dozvedieť a vyzdvihnúť si ju. Úpravou tzv. náhradného doručenia v citovanom ustanovení zákonodarca nepochybné sledoval cieľ odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť tak snahám spôsobiť pretržky v konaní alebo dokonca zmať konanie a zabezpečiť tak plynulý priebeh občianskeho súdneho konania. Podmienkou vzniku fikcie doručenia zakotvanej v citovanom ustanovení je zachovanie zákonom predpísaného postupu doručovateľom. Základným predpokladom účinnosti náhradného doručenia je, aby adresát písomnosti, ktorý nebol doručovateľom zastihnutý, sa v mieste doručenia zdržoval. Zdržiavaním sa adresáta v mieste doručenia treba podľa dovolacieho súdu rozumieť prípad, ak sa adresát v čase doručenia zásielky zdržuje na území obce (mesta), v ktorej má bydlisko, teda ak má možnosť oboznámiť sa s oznámením doručovateľa, urobeným podľa

ustanovenia § 47 ods. 2 prvá veta O.s.p., že zásielku mu príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení.

Z doručenky pripojenej k č. l. 147 spisu vyplýva, že poštový doručovateľ sa 18. mája 2012 neúspešne pokúsil o doručenie rozsudku súdu prvého stupňa na adresu pôvodného advokáta odporcu Mgr. M. M., Z.. Preto adresáta upovedomil, že zásielku príde doručiť znovu 21. mája 2012. Keďže bezvýsledným zostal i nový pokus o doručenie zásielky, poštový doručovateľ v uvedený deň uložil zásielku na pošte.

Odporca tvrdí, že pri doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa nemohla nastať fikcia doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p., pretože sa pôvodný advokát odporcu Mgr. M. M. na adrese Z. v čase doručovania rozhodnutia súdu prvého stupňa nezdržiaval. Súčasťou podaného odvolania je aj čestné vyhlásenie pôvodného advokáta odporcu Mgr. M. M. na č. l. 165, že sa v dňoch 18.5.2012 až 23.5.2012 zdržoval mimo miesta svojej kancelárie u klienta P. J., V. v súvislosti s prejednávaním sporovej agendy proti Slovenskému ochrannému zväzu autorskému, Bratislava a v súvislosti so zastupovaním klienta O. S., S. v jeho reštitučnej veci. V nasledujúcich dňoch sa nachádzal v Prešove, v súvislosti s nariadeným pojednávaním na Krajskom súde v Prešove vo veci 1 CoP 26/2012. Ako prílohu predložil zápisnicu o pojednávaní zo dňa 8.3.2012 sp. zn. 32 Cb 30/2007 a predvolanie na pojednávanie na deň 30.5.2012 vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove sp. zn. 1 CoP 26/2012.

Zo spisového materiálu vyplýva, ako uviedol aj krajský súd v rozhodnutí o odvolaní, že rozsudok prvostupňového súdu č. k. 17 P 97/2011-142 bol doručovaný pôvodnému advokátovi odporcu Mgr. M. M., ktorý bol v tom čase preukázateľne právnym zástupcom odporcu. Zásielka obsahujúca predmetný rozsudok sa však súdu prvého stupňa dňa 13.6.2012 vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Následne prvostupňový súd výzvou zo dňa 28.6.2012 vyzval pôvodného právneho zástupcu odporcu, aby v lehote 3 dní od jej doručenia oznámil dôvod, pre ktorý si on alebo poverený zamestnanec na preberanie pošty rozsudok v úložnej lehote nevyzdvihol, ako aj to, či sa zdržiaval na adrese advokátskej kancelárie. Súd prvého stupňa ďalej pôvodného advokáta odporcu vyzval, aby v prípade, že nebol prítomný v sídle svojej advokátskej kancelárie on ani žiadny ním poverený zamestnanec na preberanie pošty, preukázal svoj iný pobyt hodnoverným spôsobom a náležite ho zdokladoval. Záverom oboznámil advokáta s úradnými hodinami, v ktorých si môže rozsudok vyzdvihnúť

a poučil ho, že v prípade, ak na výzvu nebude reagovať, bude považovať súdnu zásielku za doručenú dňom 13.6.2012, keď sa vrátila súdu.

Zo spisu ďalej vyplýva, že aj výzva pôvodnému advokátovi odporcu, ktorá mu bola odosielaná 28.6.2012, sa ako neprevzatá v odbernej lehote vrátila okresnému súdu 27.7.2012. Prvostupňový súd následne postupoval tak, že príslušný rozsudok opatril doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

Dovolací súd s poukazom na § 49 ods. 1 O.s.p. uvádza, že pokiaľ ide o namietané doručovanie rozsudku č. k. 17 P 97/2011-142, súd prvého stupňa postupoval správne keď doručoval rozhodnutie iba vtedajšiemu právnenému zástupcovi odporcu Mgr. M. M., ako zástupcovi s plnomocenstvom pre celé konanie.

Miesto, deň a spôsob doručenia zásielky sa preukazuje doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielajúcemu súdu. Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručení, vrátane údajov vyžadovaných ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p., osvedčuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, ak nie je preukázaný opak. Doručenka vrátená súdu osvedčuje súdu vykonanie doručenia a čas doručenia, kým nie je preukázaný opak. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 1992 sp. zn. 1 Cdo 37/92). Tento dôsledok však môže nastať len vo vzťahu k tomu, čo je na doručenke uvedené. Pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že sa adresát v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia bola splnená. V takomto prípade je povinnosťou súdu vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia, pričom nie je povinnosťou účastníka, ktorému bolo doručované poštou, navrhnuť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržoval z dôvodu, že účastník konania nemá povinnosť preukazovať opak toho, čo nie je osvedčené. V danom prípade bolo preukázané, že súd vyzval advokáta odporcu na preukázanie okolností dôležitých pre posúdenie uplatnenie fikcie doručenia a ten sa prostredníctvom odvolania podaného už novým advokátom k nim aj vyjadril.

Prvostupňový súd v čase vydania rozhodnutia nemal dôvod vykonať šetrenie doručovania nad rámec skutočností uvedených na doručenke k rozsudku ako aj na doručenke k následnej výzve, a to z dôvodu, že v čase svojho rozhodnutia mal splnené všetky podmienky pre správoplatenie rozsudku. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní šetrenie vykonal, keď

vychádzal aj z vyjadrení bývalého advokáta odporcu, ktoré sa v spise nachádzajú na č. l. 165 a po ich zhodnotení správne uviedol, že náhradné doručenie dnes už bývalému advokátovi odporcu treba považovať za platné a lehotu na podanie odvolania počítat' odo dňa vrátenia zásielky súdu, t. j. od 13.6.2012.

Dovolací súd uvádza, že sa stotožňuje s odôvodnením krajského súdu, že v prípade advokátov, resp. podobných osôb vykonávajúcich svoju činnosť na profesionálnej báze sa predpokladá, že vo verejne dostupných evidenciách majú uvedenú aj adresu sídla, na ktorú im možno doručovať. U takýchto adresátov sa na rozdiel od bežných občanov predpokladá zdržiavanie sa v mieste doručenia „aj“ alebo „predovšetkým“ v bežnom pracovnom čase, v ktorom je obvykle pošta doručovaná. Okolnosť, že sa v mieste doručovania v čase, v ktorom malo k pokusu o doručenie dôjsť, žiadna z vyššie uvedených osôb nezdržiavala, resp. že okrem samotného advokáta žiadna takáto osoba ani nejestvuje, je povinný preukazovať ten, kto sa snaží spochybniť fikciu doručenia, teda vyššie zmienený kvalifikovaný adresát, čo sa však v posudzovanej veci nestalo. Pôvodný advokát odporcu hodnoverne nepreukázal, že by sa v deň doručenia nezdržoval v mieste doručenia. Dovolací súd ďalej uvádza, že v prípade advokátov, u ktorých je podstatnou časťou ich činnosti písomná komunikácia so súdmi, účastníkmi konania a štátnymi orgánmi je potrebné trvať na tom, aby si plnili svoje povinnosti uložené im právnym predpisom a riadne preberali písomnosti im doručované, a to buď osobne alebo prostredníctvom advokátskeho koncipienta a iného pracovníka, ktorí sú u advokáta pracovne činní a poveril ich prijímaním zásielok (§ 48 ods. 3 O.s.p.) alebo si v čase ich neprítomnosti v úrade zabezpečili preberanie písomností na pošte prostredníctvom inej osoby. Ďalej mal pôvodný advokát odporcu v súlade s § 25 ods. 3 O.s.p. možnosť dať sa zastupovať iným advokátom, ktorý by v čase uzatvorenia kancelárie preberal súdne zásielky a činil by príslušné procesné úkony. Žiadnu z uvedených možností však pôvodný advokát odporcu nevyužil. S odkazom na uvedené dovolací súd uvádza, že nie je možné rozhodnutím súdu poskytnúť ochranu nekonaniu advokáta, ktoré by malo za následok bránenie alebo podstatné sťaženie v uplatnení práva druhej strane sporu. Zároveň nemožno opomenúť ani úpravu zakotvenú v § 158 ods. 5 O.s.p., ktorá ukladá súdu v príslušných lehotách nielen rozsudok vyhotoviť ale ho aj odoslať, a to obzvlášť v prípadoch týkajúcich sa maloletých detí.

Vzhľadom na tieto skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky ustanovenia § 47 ods. 2 O.s.p. upravujúce náhradné doručenie písomností určených do vlastných rúk.

Keďže neboli zistené ani iné dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. a dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je v danom prípade prípustné ani podľa § 239 O.s.p., dovolací súd dovolanie odporcu smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľkám vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľkám nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2014

JUDr. Martin Vladík, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová